

Alte titluri ale autorului

FICȚIUNE

- *A doua moarte*
- *Suflete la preț redus*
- *La broasca leșinată: balada unui pierde-vară*
- *Puterea*
- *Labyrinth.com*
- *Voodoo*
- *Pulbere neagră*
- *Hoodoo Creek*
- *Cine a ucis-o pe Nora Jones?*
- *Sanitarium. Locul în care nimic nu este ce pare a fi*
- *O amintire de la Paris*
- *Cartea oglinzilor*
- *Cartea secretelor*

NONFICȚIUNE

- *Misterele istoriei: religie, politică și bani*
- *Noua economie: ABC pentru viitorii milionari*

EUGEN OVIDIU CHIROVICI

**CARTEA
UMBRELOR**Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

PARTEA ÎNTÂI

Persona

„Ne naștem doar în acea lume
pe care mai întâi ne-o imaginăm.”

C.G. Jung, *Opere complete*,
vol. 12, *Psihologie și Alchimie*¹

¹Traducere de Viorica Nișcov (Trei, 2007)

Unu

Am intrat în posesia manuscrisului aproape din întâmplare.

Pe la mijlocul lui octombrie, am mers la o petrecere pe bulevardul A împreună cu o fată numită Helen. Gazda noastră, Gene Fogarty, era producător pe Broadway, așa că cei mai mulți invitați proveneau din lumea teatrului. După câteva tentative eșuate de socializare, m-am refugiat în bucătărie, lăsând-o pe Helen în compania unui tip vorbăreț, a cărui conversație o găsea în mod evident plăcută.

Tocmai îmi făceam de lucru cu o sticlă de bere, când s-a apropiat de mine o femeie de vreo treizeci de ani care s-a prezentat drept Eve.

- Jim Goldman, am răspuns. Încântat de cunoștință.
- O cunoști de mult? m-a întrebat, arătând cu mâna spre living.
- De câteva săptămâni. E prima petrecere la care mergem împreună.

- Cu ce te ocupi, Jim, dacă îmi permiți să te întreb?
- Lucrez la teza de doctorat și încerc să termin un roman.
- Un roman? Interesant. Ești din New York?
- Din nordul statului.
- Se pare că tu și soțul meu prindeți aceleași posturi de radio.

Și el e tot scriitor. Mă rog, vorba vine.

Un bărbat înalt, cam de-o seamă cu ea, cu un cocteil în mână, s-a apropiat de noi și mi-a aruncat o privire curioasă, luând-o ușor pe Eve de braț.

– Îți faci prieteni noi, a remarcat el.
Niciunul din ei nu purta verighetă, dar am presupus că era soțul ei.

- Sunt Jack Stiller, s-a prezentat el și a dat mâna cu mine.
- Jim e scriitor, a spus Eve. Lucrează la primul lui roman.
- Nu mai spune! a exclamat Jack, punând cu grijă paharul pe masă. Ai găsit deja un agent literar?
- Încă nu. Carla, prietena gazdei noastre, vrea să mă prezinte domnului Hannibal Lutz. De fapt, de-aia sunt aici.
- Lutz e printre cei mai buni. Baftă!
- Mulțumesc. Eve spunea că prindem amândoi aceleași posturi de radio, sau cam așa ceva, dar nu sunt sigur că am înțeles ce-a vrut să spună.

– Uneori îi place să vorbească în cimilituri, m-a lămurit Jack, alegând un sandvici cu somon de pe un platou de gustări. Ne place mult psihologia și discutăm deseori despre astfel de lucruri. Ideea este că ceea ce oamenii numesc de obicei realitate e o noțiune mult prea complexă și complicată pentru a putea fi pe deplin integrată în câmpul nostru cognitiv. Drept consecință, creierul nostru, ca orice alt mecanism biologic, aplică principiul conservării energiei și operează mereu selecții, alegând doar ceea ce-i este necesar într-un anumit moment.

S-a oprit din vorbit și a mușcat din sandvici. Eve a făcut un semn spre niște scaune de lângă masă și ne-am așezat toți trei.

– Vezi tu, a continuat Jack, ștergându-și degetele cu un șervețel, atunci când intrăm într-o librărie, de exemplu, vedem pe rafturi sute sau chiar mii de cărți. Dar în realitate nu le vedem pe toate, cel puțin nu în accepțiunea cognitivă a termenului. Dacă vom căuta cărți de istorie, le vom observa mai întâi pe acestea și nu vom remarca romanele polițiste, să spunem. Culegem informații din câmpul nostru vizual și le transmitem creierului, care le selectează în funcție de o necesitate prestabilită: cărțile de istorie, în exemplul

nostru. Materia noastră cenușie economisește în acest fel timp și energie, cele mai prețioase resurse ale muritorilor.

– Prin urmare, într-o zi am făcut o comparație între modul în care operează creierul uman și funcționarea unui aparat de radio, a intervenit Eve. Virtual, toate posturile de radio sunt acolo, undeva în măruntaiele acelei mașinării încastrate în bordul mașinii, în timp ce ne deplasăm cu optzeci de kilometri pe oră pe autostradă. Însă putem să-l ascultăm doar pe unul dintre ele într-un anumit moment. Altfel spus, ne putem conecta doar la o anumită felie de timp și spațiu, la doar una dintre potențialele realități FM care plutesc în jurul nostru.

În acel moment, Carla, partenera gazdei noastre, s-a apropiat de noi.

– Totul e-n regulă? ne-a întrebat ea și un cor de murmure aprobatoare s-a amestecat cu aerul încărcat de miresme culinare. Jim, îmi pare atât de rău... Hannibal m-a sunat acum cinci minute și mi-a spus că nu mai ajunge-n seara asta. Prietena lui a făcut o toxiiinfecție alimentară și s-au dus la spital. Aranjăm noi pentru altă dată. A făcut un semn spre tăvile cu gustări. Cred că o să le ducem în camera de zi în câteva minute, dar dacă vreți, puteți începe să mâncați.

– Așadar, ca să închei, a continuat Eve după ce Carla a ieșit, a prinde aceleași posturi de radio înseamnă a fi conectat la același tip de realitate. Tu, să spunem, citești *The New Yorker* și ești interesat de literatură și artă, lucruri care, pur și simplu, nu există pentru cineva pasionat de fotbal, de exemplu.

– Lucrurile nu stau chiar așa, am spus. Nu știu dacă este vorba de comanda „ignoră” sau doar de o ierarhizare diferită a informațiilor din mediul înconjurător. Când intrăm într-o librărie pentru a căuta o carte de bucate, nu înseamnă că nu le vedem pe cele de istorie, sau viceversa. Doar că le încadrăm mental într-o altă categorie. Cu alte cuvinte, în acel moment setăm realitatea într-un

mod diferit decât atunci când căutam o carte de istorie. Adică nu trecem cu vederea, nu ignorăm, ci doar stabilim prioritățile.

– E un adevărat polemist, a intervenit Jack. Îmi place chestia asta.

Mă privea zâmbind, cu îngăduința unui zoolog care observă amuzat modul în care un bonobo răsuțește pe toate părțile o cameră digitală.

– Și metafora aceea cu radioul este limitată, am continuat eu. De fapt, nu putem prinde toate posturile de radio simultan, ci doar pe acelea care se recepționează în aria geografică în care ne aflăm. Depinde de acuratețea și puterea de recepție a aparatului pe care îl avem în bord, precum și de locul în care suntem. Adică procesul este strâns legat de tiparul nostru cultural și de informațiile și convingerile pe care le-am acumulat de-a lungul vieții. În exemplul cu radioul, trebuie doar să răsucim butonul pentru a prinde un alt post. În cazul realității pe care o numim obiectivă, așa ceva nu se poate. Dacă mi-aș dori să fiu producător de teatru, de pildă, la fel că Gene, gazda noastră, n-aș putea să răsucesc un buton pentru a mă conecta la o altă felie de realitate, în care chiar aș fi producător de teatru. Aș rămâne același student doctorand și scriitor aspirant, atât din unghiul personal, subiectiv de vedere, cât și al vostru, al celor din jur.

Un tip subțire și sumbru, îmbrăcat în negru, a intrat în bucătărie, a luat două platouri cu gustări și-a ieșit.

– Mi-e foame, a spus Stiller și s-a ridicat. Ar trebui să continuăm discuția noastră mâine. Am descoperit de curând un restaurant interesant, pe Strada 48, numit *The Living Room*. Ce-ar fi să ne vedem acolo mâine-seară?

Am renunțat repede la ideea de a mă preface ocupat.

– E-n regulă. La ce oră?

– Opt, dacă îți convine. O să rezerv o masă mâine-dimineață. Până atunci, poate îmi trimiți și mie câteva pagini din manuscrisul la care lucrezi. Adresa mea de e-mail e Anubis36@gmail.com.

E ușor de ținut minte. Vreau să-ți citesc manuscrisul, dacă n-ai nimic împotriva. Mergem?

I se adresase soției, dar ea a dat negativ din cap și a spus:

– Aș prefera să mai discut puțin cu Jim.

– Nu știi dacă e cazul să mă lași singur, cu atâtea ispite-n jur, a încercat Stiller să glumească, dar se vedea limpede că nu-i convenea faptul că soția lui rămânea singură cu mine și mi-am spus că probabil era excesiv de gelos. La urma urmei, eram doar un puști rătăcit la o petrecere de oameni bogați din Manhattan și nu vreun amant fatal.

În cele din urmă, Stiller a luat o tavă cu sandviciuri și-a plecat spre camera de zi, imitând atât de bine mersul Carlei încât eu și soția lui am pufnit în râs. Dar imediat ce soțul ei a dispărut din raza noastră vizuală, Eve a redevenit serioasă.

– Cred că Jack vrea să-ți facă o propunere, mi-a spus ea, cu ochii la ușa deschisă, ca și cum s-ar fi temut că vom fi surprinși făcând ceva interzis. Deseori, lui Jack îi place să inventeze tot soiul de jocuri și mai mereu confundă realitatea cu propriile-i plăsmui.

– Știi cumva despre ce propunere e vorba?

– Nu, dar sunt sigură că are el ceva-n minte. Am recunoscut expresia de pe fața lui... Nu vreau să mă înțelegi greșit, dar nu cred că este cazul să te întâlnești mâine cu el. Poți să-i spui că ți-ai adus aminte că aveai programată o altă întâlnire, ceva de genul ăsta. Tonul ei era foarte serios. Mai gândește-te până mâine. Noi mergem acolo oricum. Dacă nu apare, nu cred că Jack va face mare caz. E genul pe care îl apucă nervii din nimic și uită totul cu aceeași iuțea. Ne putem întâlni peste o săptămână, dacă îți va face plăcere.

Înainte de a se ridica de pe scaun, s-a aplecat brusc și m-a sărutat pe obraz, atingându-mi ușor fața cu părul. M-am uitat după ea și dintr-odată, în bucătăria aceea goală, m-am simțit îngrozitor de singur, ca și cum aș fi pierdut pentru totdeauna pe cineva foarte drag. M-am întrebat ce trebuia să facă un bărbat pentru a merita o asemenea femeie. Sau cât de norocos trebuia să fie.

Mă pregăteam să o urmez în camera de zi, când tipul cu care discutase Helen s-a apropiat de mine, codindu-se câteva clipe înainte de-a avea curajul să mă abordeze.

– Te deranjează dacă o conduc acasă pe Helen? m-a întrebat el. Sincer, nu știu exact cum stau lucrurile între voi, dar am vorbit puțin cu ea și-am văzut că... În fine, mi-a spus că i-ar face plăcere să o conduc eu. Vreau doar să mă asigur că tu...

– E-n regulă, i-am spus, nu-ți face griji. Eu și Helen suntem doar amici.

Ușurat, mi-a mulțumit, mi-a strâns mâna și a ieșit.

O jumătate de oră mai târziu, am decis să plec spre casă. Locuiam într-un mic bloc de piatră cu patru etaje din Chelsea, așa că am luat autobuzul. Nu mai apucasem să schimb nicio vorbă cu Eve. Părea să cunoască pe toată lumea de-acolo, pentru că mereu era antrenată într-o discuție cu cineva.

Înainte să sting lumina și să merg la culcare, mi-am amintit de rugămintea lui Jack și de adresa aceea ciudată de e-mail. Din câte știam, Anubis era un zeu important în panteonul egiptean, cel care călăuzea spiritele spre lumea de dincolo. Am deschis laptopul și i-am trimis primele capitole ale manuscrisului la care lucram, atașate la un mesaj scurt și formal.

În noaptea aceea am visat-o pe Eve.

Sedeam amândoi pe o terasă însorită, într-o grădină sau un parc. Știam, cumva, că ne aflam undeva în Europa, probabil în Italia. Ea era goală, purtând doar o perucă de culoarea purperei și-un colier ciudat, a cărui semnificație refuza să mi-o dezvăluie, în pofida insistențelor mele.

La un moment dat, am realizat că la masă se așezase un personaj întunecat și sumbru. Era Jack, care mă fixa cu privirea pe sub borurile pălăriei Bogart.

Doi

Am ajuns la *The Living Room* la opt fără zece minute, iar șeful de sală m-a condus la o masă aproape de fereastră. Am comandat un gin tonic, simțindu-mă ca și cum m-ar fi așteptat un examen important.

În dimineața aceea căutasem pe net și găsisem o mulțime de cupluri cu numele Stiller, dar niciunul dintre ele nu părea să semene cu cel pe care îl cunoscusem în seara precedentă. Se părea că nici Eve, nici Jack nu aveau website, blog sau profil pe vreo rețea de socializare. Aparent, încă nu lăsaseră nicio dâră de spumă în Oceanul WWW.

Au ajuns cu o întârziere de douăzeci de minute și mi-am dat seama imediat că bărbatul era beat. Avea un aer posac, certăreț și sfidător și m-a salutat din vârful buzelor, ca și cum l-ar fi deranjat faptul că mă găsea acolo. A deschis meniul și s-a cufundat într-o lectură atentă, fără să mă mai bage-n seamă. Eve era foarte stingerită și-mi arunca priviri vinovate, ca și cum s-ar fi scuzat. Purta o rochie neagră, iar la încheietura mâinii stângi avea o brățară din aur bătută-n diamante. Jack, în schimb, era ciufulit și nebărbierit, iar sacoul de pe el țipa după un fier de călcat.

Am comandat salatele, iar Stiller a cerut un whisky. Eve s-a mulțumit cu apă, iar eu am ales un pahar din vinul roșu al casei. Restaurantul era plin și zgomotos și-o vreme am tăcut toți trei, rătăciți într-o furtună de cuvinte care ne împresurau din toate părțile.

– Mai știi ceva de fata care te însoțea aseară? m-a întreat Eve în cele din urmă. A ajuns acasă cu bine?

– Nu am sunat-o, i-am spus. Dar era pe mâini bune, deci cred că e-n regulă. Tipul acela cu care stătea de vorbă s-a oferit să o conducă acasă.

Jack mi-a adresat un rânjel strâmb.

– Nu ești vreun Don Juan, nu-i așa, amice?

Era mai degrabă o constatare decât o întrebare, așa că nu i-am dat niciun răspuns. Părea pus pe harță, așa că nu m-am mirat că a continuat pe același ton:

– Și nici cu restaurantele bune nu cred că ești obișnuit. Vinul pe care l-ai ales merge ca nuca-n perete cu felul pe care l-ai comandat.

– Răspuns afirmativ la ambele întrebări, dacă a fost vorba de întrebări, i-am spus. Nu, nu mă cred vreun cuceritor și nici n-am avut, în general, bani de restaurante scumpe.

Jack și-a golit paharul de parcă ar fi uitat de mine, în timp ce Eve privea pe fereastră. Dincolo de aceasta, un șuvoi nesfârșit de oameni se scurgea pe trotuar, siluetele lor schimbându-și culorile în lumina fulgerelor de neon.

Ne-am mâncat salatele, apoi chelnerii ne-au adus felurile principale. Am mai cerut un pahar de vin, în timp ce Stiller era la al patrulea whisky. Tăcerea devenea tot mai penibilă și mă întrebam ce căutam acolo.

Abia la cafea Jack a catadicsit să mă bage iarăși în seamă.

– Mi-a plăcut ce mi-ai trimis aseară și intenționez să-ți fac o propunere, a spus el, cu aerul celui care consideră că individul din fața lui tocmai ratase o șansă uriașă, a cărei anvergură reală oricum n-avea capacitatea s-o înțeleagă. Mă gândeam să te las să scrii un roman în colaborare cu mine. Intriga, personajele, am tot ce trebuie, chiar și o editură. Tu ai fi scris prima parte, din perspectiva unui personaj, iar eu aș fi scris partea a doua, din perspectiva altui personaj, care relatează faptele la douăzeci de ani

după consumarea lor. Pe urmă, am fi încheiat cu a treia parte, scrisă la persoana a treia. N-am fi comunicat între timp deloc între noi, ci am fi lipit cele trei povești laolaltă, așa cum amesteci un pachet de cărți de joc. E vorba de percepțiile diferite vizavi de un fapt întâmplat cu mult timp în urmă, în funcție de mediul lor de proveniență și tiparele culturale. Îți aduci aminte discuția noastră de la petrecere?

– Metoda nu e nouă, am spus eu. Donna Tartt a folosit-o în *Istoria secretă* și Paul Auster în *Invizibil* și...

S-a întunecat la față și a început să scuipe cuvintele ca pe niște sâmburi de struguri:

– Hei, nu mă lua pe mine de sus! m-a prevenit el, țintindu-mă cu degetul arătător, ca și cum ar fi fost țeava unui revolver. Nu mă privi ca pe un bețiv jalnic!

L-am asigurat că nu-l priveam deloc așa.

– Așa cum? Ți-e teamă să spui „bețiv jalnic“? Hai! Spune-o! Spune-o tare, să audă toată lumea! Mai sunt câțiva aici care nu te-aud! Hai, repetă după mine: „Bețiv jalnic!“

A golit al cincilea pahar, m-a privit fioros, după care s-a ridicat și-a plecat spre toaletă cu mersul acela bățos și rigid al celor care se străduiesc să nu se clatine. Zeul nostru nu părea deloc în apele lui în seara aceea.

– Înainte să venim aici, i-am spus că nu-i voi permite să te transforme într-unul dintre cobaii lui, mi-a șoptit repede Eve. Ne-am certat pe drum încoace. Dacă aș fi avut numărul tău de telefon, te-aș fi sunat și ți-aș fi spus că nu este cazul să vii la întâlnire.

– Poate ar trebui să-ți dau numărul, pentru orice eventualitate.

– Chiar te rog, a spus ea, scoțându-și telefonul din poșetă.

Jack a revenit la masă, a chemat chelnerul și i-a făcut semn spre paharul gol din fața lui.

– Mi-am pierdut părinții într-un accident de mașină când aveam zece ani, a spus el. Am trăit apoi în casa unui unchi din

Connecticut, care a făcut tot posibilul să mă trimită la balamuc înainte de majorat ca să pună mâna pe moștenire.

– Îmi pare rău.

– Sigur că-ți pare rău! Ești un băiat de treabă, nu-i așa? Un băiețel cu inimă de aur! Bun să-l pui la rană, o adevărată comoară la casa omului. Excepțional! Se vede treaba că încă n-ai aflat cât de scârboase pot fi părerile tale de rău pentru alții, amice!

Și-a așezat coatele pe masă și și-a încordat umerii, respirând greoi de parcă tocmai urcase cinci etaje pe scări. Mi-a dat prin gând că poate voia să se arunce asupra mea.

– Ai stat acolo toată seara, sorbindu-ți vinul cu eleganță, și ești abia la al doilea pahar! Te dai în spectacol, lăsându-mă să beau singur. Nu așa se poartă bărbații adevărați, amice! Să-ți zic eu una, șobolan mic ce ești: te-am mințit! Nu mi-a plăcut romanul tău, care, sincer, e o porcărie. Dar probabil știai asta deja. Mi-ai fi distrus proiectul. Nu ești decât o glumă proastă. Eve a fost deșteaptă că nu m-a lăsat să arunc niște parale pe fereastră. Dacă n-ar fi fost chestia din Mexic, aș fi făcut-o...

S-a oprit brusc și i-a aruncat o privire lui Eve.

– Cred că vorbește gura fără mine, a mormăit el. Ar trebui să plecăm.

I-a făcut semn chelnerului și i-a întins acestuia cartea de credit fără să se uite pe nota de plată de pe farfurioară, apoi a aruncat o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă. S-au ridicat și s-au îndreptat spre ieșire fără să-mi întindă mâna sau să mă salute. Eve mi-a șoptit câteva cuvinte pe care nu le-am înțeles și, câteva clipe mai târziu, au dispărut în șuvoiul de trecători.

Am așteptat câteva minute, după care am ieșit din restaurant. Arșița se încase-n ocean, aerul era răcoros și plăcut și o jumătate de lună atârna pe cerul indigo ca o veioză Art Nouveau. Mă întrebam dacă urma să o mai văd vreodată pe Eve sau totul avea să se

termine cu seara aceea ridicolă. Era prima femeie din viața mea de care simțeam c-aș putea să mă îndrăgostesc nebunește.

Am luat autobuzul și am ajuns acasă în jur de zece. Pe când mă pregăteam să fac un duș, a sunat telefonul. Era Eve, care vorbea atât de încet încât abia am reușit să înțeleg ce spunea.

– Voiam să-mi cer scuze pentru seara asta.

Mi-am imaginat-o șezând undeva în întuneric, probabil sumar îmbrăcată.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze. Tu n-ai greșit cu nimic. Te simți mereu responsabilă pentru Jack?

– Uneori. Uite, a menționat înainte de plecare ceva despre Mexic. De fapt, acolo a început toată povestea. Vreau să ne întâlnim și să-ți explic despre ce e vorba.

– Sigur. Măine?

– Măine sunt ocupată, dar marți ar fi perfect. La unsprezece? Mi-a dat adresa unei cafenele din Upper East Side și a închis.

Mai târziu, când am ieșit din duș, telefonul a sunat iarăși și-am văzut că era același număr.

– Bună, din nou! am spus.

– Deci cu tine a vorbit, derbedeule! s-a auzit vocea lui Stiller. Părea încă și mai beat decât la restaurant. Și cei mai inteligenți oameni pot fi uneori îngrozitor de ridicoli, nu-i așa?

– Cred că ai dreptate.

– Ascultă, maimuțoiule, Eve este la bucătărie și avem timp să vorbim câteva minute. Nu știi de ce te-a sunat și nici ce ți-a spus. Dacă și-a cerut scuze, e-n regulă. Uite, îmi cer și eu scuze. Eu, Jack Stiller, îți cer scuze ție, Goldman Maimuțoiul, deși chestia asta e o adevărată nebunie!

– N-ai de ce să te scuzi și...

– Lasă tonul ăsta condescendent! Ascultă-mă bine... În urmă cu un an, din motive care nu te privesc, Eve a suferit o cădere nervoasă. Încă face terapie. Te-aș sfătui să stai departe de ea, pentru

că este foarte vulnerabilă. Dacă pățește ceva, te omor! În vară, în Mexic, ea și... Hei, cred că trebuie să închid. Dar te preven! Cunosco o mulțime de oameni importanți în orașul asta! Uită de ea și vezi-ți de treaba ta, oricare o fi aia; dacă nu, voi fi obligat să iau măsuri!

A închis brusc telefonul și n-am mai apucat să-l întreb la ce fel de măsuri se referea. Dar povestea cu terapia m-a pus pe gânduri și am răsucit-o pe toate părțile în minte înainte să adorm.

Trei

Dimineața următoare am fost trezit din somn de niște bătăi puternice în ușă. Apartamentul era dotat cu sonerie, dar, dintr-un motiv sau altul, cineva alesese cel mai zgomotos mod posibil de a-și semnala prezența.

Am privit prin vizor și-am văzut doi bărbați, îmbrăcați în costume.

– Poliția! Deschide! a strigat unul din ei și a produs o altă rafală de ciocănituri. Celălalt a ridicat legitimația în dreptul vizorului. Am întors cheile în cele două broaște, am ridicat lanțul și-am deschis ușa.

– Jim Goldman? m-a întrebat omul cu legitimația și i-am confirmat. Suntem de la NYPD. Putem intra?

Le-am făcut loc și-au intrat direct.

– Bătrânii spun că era o vreme în care oamenii nici măcar nu obișnuiau să-și încuie ușile, a spus cel cu legitimația, un tip foarte înalt și subțire ca un fir de ață, la vreo cincizeci și ceva de ani.

– Poate că, într-adevăr, așa stăteau lucrurile, dar e clar că vremurile alea s-au dus, i-am zis.

– Sunt detectivul Anthony Longo, iar colegul meu e detectivul Peter Wiseman, a spus celălalt. De la Secția 24.

– Ce pot face pentru voi?

– Am dori să-ți punem câteva întrebări, dacă nu te deranjează. Nu durează mult.

I-am pofțit în camera de zi. Wiseman s-a așezat într-unul dintre fotolii, iar Longo a început să se plimbe prin cameră, scormonind cu privirea prin toate ungherele. Au răspuns afirmativ la întrebarea mea dacă doreau cafea, așa că m-am dus la bucătărie și am pregătit filtrul.

Wiseman a fost cel care a început discuția.

– Locul ăsta nu-i deloc vreun palat, a observat el, aruncând o privire în jur.

– Păi, e un cartier bun și chiria e rezonabilă.

– Cu ce te ocupi, Jim?

– Sunt doctorand la NYU. Am primit o bursă din partea Fundației Bridgewater. Până de curând, am avut și o jumătate de normă la biblioteca universității.

– Fac pariu c-ai citit o grămadă de cărți. O cunoști pe domnișoara Helen Fowles?

Era numele complet al fetei care mă însoțise la petrecere. Wiseman a vârât mâna în interiorul hainei și a scos o fotografie pe care mi-a întins-o. I-am confirmat că persoana din poză era Helen și l-am întrebat dacă pățise ceva, dar n-a catadicsit să-mi răspundă.

– Povestește-ne cum v-ați cunoscut. Nu te grăbi și ai grijă ca tot ceea ce spui să fie adevărat.

– Ne-am cunoscut într-un club în Village pe nume *Aquarium*. Era acum aproximativ două săptămâni. Apoi am ieșit de câteva ori împreună.

– Unde și când ai văzut-o ultima oară?

– Sâmbătă. Am fost împreună la o petrecere pe bulevardul A. La un tip pe nume Gene Fogarty.

– Cine te-a invitat acolo?

– O cunosc pe partenera lui. Intenționa să mă prezinte unui agent literar.

– Înțeleg. Există, din câte știi, vreun rival la inima domnișoarei Fowles, vreun fost prieten gelos? Ți-a pomenit vreodată de așa ceva?

– Nu. De fapt, suntem doar amici. De ce mă întrebați?

– S-a întâmplat ceva deosebit la petrecerea aceea? a intervenit Longo, care se oprise în fața rafturilor de cărți, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor.

– Se poate spune și așa... Helen a început să flirteze cu un tip pe care l-a cunoscut acolo. Au plecat împreună după vreo oră.

Filtrul și-a anunțat printr-un bolborosit prelung terminarea cu succes a misiunii, așa că m-am ridicat și am adus cămile. O ploaie domoală se gudura pe lângă ferestre și cerul avea culoarea argintului vechi.

– Așadar, a plecat însoțită de tipul respectiv, am continuat. Îmi ceruse permisiunea s-o conducă acasă. Era înalt și avea în jur de patruzeci de ani. Nu-mi amintesc dacă s-a prezentat.

Longo a luat o gură de cafea.

– Erai supărat pe ea? Ai sunat-o să vezi dacă a ajuns cu bine? Nu erai îngrijorat? La urma urmei, plecase cu un necunoscut.

În acel moment, am fost sigur că lui Helen i se întâmplase ceva rău și-am simțit un gol în stomac.

– Ce-ar fi să-mi spuneți despre ce-i vorba? am întrebat și m-am uitat pe rând la fiecare. Aveau chipuri ostenite și priviri dure și întristate.

– Și ce-ai făcut după ce au plecat? a ignorat iarăși Wiseman întrebarea mea.

– Am cunoscut un cuplu, Jack și Eve Stiller. Am...

Wiseman s-a încruntat, apoi a schimbat repede o privire cu Longo.

– Jack Stiller ai spus?

– Da. De ce, îl cunoașteți?

– Era acolo în seara respectivă?

– Da.

A ridicat din umeri.

– Uneori sunt tentat să cred că lumea încapă într-un degetar. Deci să înțeleg că l-ai cunoscut pe Stiller la petrecere?